

Arrest

**nr. 40 550 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 15 augustus 2006 te Oujda gehuwd met mevrouw A.F. (...) van Marokkaanse nationaliteit.

Op 15 november 2007 vraagt verzoeker een visum type D in functie van zijn huwelijk met mevrouw A.F., op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een visum type D, geldig van 18 maart 2008 tot 17 juni 2008, waarmee hij op 2 april 2008 het Rijk binnenkomt. Op 25 april 2008 legt verzoeker een aankomstverklaring af op de gemeente.

Op 14 juli 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 19 juni 2009, die wordt verlengd tot 19 juni 2010.

Op 4 juli 2009 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld door de politie van Antwerpen.

Op 29 september 2009 wordt een tweede negatief samenwoonstverslag opgesteld door de politie van Antwerpen.

Op 8 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van de genaamde A.A. (...)

toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING ; (1)

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11, § 2, eerste lid, 2, van de wet):*

Uit een samenwoonstverslag d.d. 04.07.2009, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat er geen samenwoonst meer is tussen beide echtgenoten. Bovenvernoemde persoon verblijft op het vernoemd adres en mevrouw A.F. (...) is verhuisd naar de (...)straat 67. Uit een tweede verslag d.d. 29.09.2009 blijkt dat zij aan het scheiden zijn. Volgens de gegevens van het rijksregister is er geen samenwoonst meer sedert 10.03.2009.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2', van, de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. In een eerste theoretisch onderdeel wijst verzoeker erop dat de minister zijn beslissing op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet of minstens op zeer gebrekkige wijze is geschied. Dit blijkt onder meer uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verzoeker stelt dat kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd wordt, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid noch de hem voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht heeft noch zijn uitspraak beredeneerd heeft. In casu is er sprake van een onjuiste en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing zodat kan worden gesteld dat de staatssecretaris de voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht. In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering. Hij wijst erop dat de staatssecretaris volstaat met te stellen dat verzoeker niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. Dat immers zou blijken dat verzoeker en diens echtgenote reeds sedert 10 maart 2009 niet meer zouden samenwonen. Verzoeker stelt dat de staatssecretaris ten onrechte geen rekening houdt met het feit dat zijn huwelijk met zijn echtgenote meer dan drie jaar heeft geduurd op het ogenblik van de bestreden beslissing. Hij is immers met zijn echtgenote gehuwd op 16 augustus 2006 en zij hebben sedertdien als man en vrouw geleefd. Hij is op 2 april 2008 naar België gekomen. Verzoeker concludeert dat de beslissing niet wordt gedragen door de feiten van de zaak en aldus gebrekkig gemotiveerd is.

2.2. In de replieknota volhardt verzoeker in de middelen zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

(...)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend, volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval van gegronde vermoedens van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen.

(...)"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk aan op welke rechtsgrond de bestreden beslissing genomen werd, met name artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en motiveert uitvoerig waarom verweerder van mening is dat aan verzoeker het verblijf moet worden geweigerd, met name daar hij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die werd vervoegd meer onderhoudt. De bestreden beslissing geeft duidelijk aan op grond van welke onderzoeken hij tot deze conclusie is gekomen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing motiveert het volgende:

"De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art 11, § 2, eerste lid, 2, van de wet):*

Uit een samenwoningstverlag d.d. 04.07.2009, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen beide echtgenoten. Bovenvernoemde persoon verblijft op het vermeld adres en mevrouw A.F. (...) is verhuisd naar de (...)straat 67. Uit een tweede verslag d.d. 29.09.2009 blijkt dat zij aan het scheiden zijn. Volgens de gegevens van het rijksregister is er geen samenwoning meer sedert 10.03.2009.

Verzoeker betwist het determinerend motief niet, met name dat hij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven heeft met de vreemdeling die werd vervoegd. Verzoeker betwist niet dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote en betwist evenmin dat hij uit de echt aan het scheiden is.

Verzoeker stelt enkel dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden dat zijn huwelijk meer dan drie jaar heeft geduurd op het moment van de bestreden beslissing. Hij is immers met zijn echtgenote gehuwd op 16 augustus 2006 en zij hebben sedertdien geleefd als man en vrouw. Op 2 april 2008 is verzoeker naar België gekomen.

Verzoeker stelt terecht dat het verblijf slechts beperkt kan worden geweigerd op het loutere feit dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer wordt onderhouden. Zo stelt artikel 11, §2, tweede alinea dat *“De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot een verblijf voor beperkte duur. In dit verband vormen de redenen vermeld in het punt 1°, 2° of 3° een voldoende motivering gedurende de eerste twee jaren na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend”*. Voor het weigeren van het verblijf op grond van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient bijgevolg niet gekeken te worden naar de duur van het huwelijk maar wel naar het ogenblik dat aan verzoeker de verblijfstitel op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd afgegeven.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers visumaanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet op 22 februari 2008 werd goedgekeurd. Verzoeker komt op 2 april 2008 het Rijk binnen met een visum D, geldig van 18 maart 2008 tot 17 juni 2008. Op 25 april 2008 meldt verzoeker zich aan bij de gemeente. Op 14 juli 2008 wordt aan verzoeker een A-kaart toegekend geldig voor 1 jaar. Deze werd op 19 juni 2009 verlengd tot 19 juni 2010. Het staat aldus vast dat op 14 juli 2008 aan verzoeker een verblijfstitel op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet werd afgegeven.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen op 8 januari 2010. Gezien verzoekers verblijf voor beperkte duur werd toegekend op 14 juli 2008, werd de bestreden beslissing genomen binnen de twee jaar na afgifte van de verblijfstitel en kon verweerder wel degelijk volstaan met een motivering op grond van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven wordt onderhouden. Gelet op het feit dat verzoeker dit laatste niet betwist zoals hoger reeds is gebleken, toont verzoeker niet aan met welke feiten de staatssecretaris dan wel geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van zijn bestreden beslissing. Verweerder heeft de bestreden beslissing gesteund op verschillende negatieve samenwoonstverslagen en heeft alle relevante feiten in overweging genomen waardoor niet blijkt dat de beslissing kennelijk onredelijk is of dat de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN